

поучаваше въ синагогата, приспособи на себе си реченото отъ Исаія, което са говори за Мессія, и рече, че той е онзи когото е проповѣдалъ пророкътъ. А Назорянытъ ако и да са чудѣхъ за ученіето му, но са съблазнявахъ за долнійтъ му родъ, и за туй той не направи никакво чудо, но ги укори за невѣрството имъ, и каза, че „никой пророкъ не са почита въ отечеството си.“ Туй ги повдигна въ таквози негодование, щото го възведохъ на връхъ една гора върху която градътъ имъ бѣше съграденъ, за да го низринатъ; но Исусъ прѣмина изъ помежду имъ безпрепятственно; и като дойде въ Капернаумъ, засели са тамъ, ако и да останъ малко врѣме тамъ до смъртта си; защото непрѣстанно прѣминуваше отъ едно мѣсто на друго, като проповѣдаше, учѣше и цѣрѣше болнытъ, които му принасѣхъ отъ сѣкѣдѣ. (Лск. д. 15—32.).

§. 16. *Исусъ исцѣрѣва сынътъ на единъ царскый чиновникъ; призовава пакъ Петра и Андрея.*

Когато отиде вторый пѣтъ въ Кана, дойде нѣкой си чиновникъ на царь Ирода, и го молѣше да исцѣри сына му, който лежѣше боленъ въ Капернаумъ, а Исусъ му рече да са върне, защото сынъ му е здравъ. Като са врыщаше той, срѣщнахъ слугытъ си, които му казахъ, че вчера по седемъ часа сынъ му оздравѣ, въ този сѣщый часъ, въ който Исусъ му бѣ рекълъ че сынъ му е здравъ. Подиръ малко дни като са намѣрваше на брѣговетъ на Тиверіадското езеро, повика вторый пѣтъ Петра и брата му Андрея, които въ онзи часъ ловѣхъ рыба. Като замина по нататѣкъ, видѣ и двамата братья Іоанна и Іакова,